

beli jopič z nenavadno dolgimi rokavi, ki se zavezujejo na hrbtu, so imeli kaj videti. Sredi garsonjere je stal lepo naoljen in za delovanje pripravljen mitraljez. Na mizi sta ležali dve brzostrelki in predal je bil zvrhano poln ročnih bomb. Vsekakor se je bil Albert zelo dobro pripravil za ponovni spopad z Nemci, ki ga je s tolikšno gotovostjo pričakoval.

Beli velikani so Alberta odnesli v beli oklepni avto. Miličniki, ki so prišli dve minuti za njim, so odnesli iz garsonjere vse orožje in municijo in nato zapečatili vrata. Beli oklepnik je medtem že drvel proti znani bolnišnici za duševno bolne v starem gradu nekje na slovenskem podeželju.

Začelo se je daniti in skozi belo prebarvano okno avtomobila je Albert, ki se je medtem že zavedel, slutil opojno pomladno jutro. Bilo je natančno dvainštirideset let po tistem, ko je z javke na Pohorju odšel na Dolenjsko.

Kristijan
Muck

Ljubezenske

veter s krošnjami večera
v oranžnem nebu riše božje like;
v plasteh oddaljenih oblakov
vonjam junij;
skozme padajo obrazi
tvoje duše;
v opal mojih oči prenika noč
in vse bolj živ spomin
na tvoje duše dihe

drevesa, nabreklost trga, jaz,
zvezdasti stik poti;
sinji blisk:
spomin na tvoj obraz
in na postavo tvojo,
skrito v gib;
goreči hip ljubezni,
razrušen v čas

*

vejevja členki,
dreves jutranja okna zraka, sonca, dežja,
lijo v srce
črnobo por ki so v tvoji koži
in so spomin ogljeni na goloto najine ljubezni;
jesen
izdri mi rebra hrepenenja,
vendar
v daljah zime skrito
naj se ohrani popje
in v njem
šelest molitve moje:
naj sonca dar zgosti nekoč se v tvojih nedrih,
spočet naj bo
otrok neba,
naj dih švisteči zemlje
zgodí se v tebi
rosa,
ki si križišče vseh ljubezni

*

obstala
na kolesih
kovina, steklo
v snežnem soncu,
belem dopoldnevu
sredi polja;
dvoje src
v gradu iz svetlobe;
sinjega neba lesket,

zmrzle rose molk,
oči v meni tvoje
bitje moje

*

v razpokah dreves
črnoba tvojih oči,
v ukrivljenih slopih nebes
srebrnina tvojih dlani,
v obokih morjá
dihanje tvoje zemljé,
da se razpira popje
in poka drget,
da nas
tostran duše ni
in za to ni besed,
le trenutkov splet,
brezglasnost v stavah bivanja
in nek res,
da žari
en svet
iz dotika
v koži teles

*

dih moje temote
z roso telesa tvojega
zvarjen v črnino srebra,
v vročih kapljah polzi
skoz ure nežne golote
v strmine vlaken brnečih,
prek žejnih kosti,
skoz ožganine najinih src
v globino tvojih oči;
njih neznano davnino
pretakam z ogledali svojih dlani
skoz plahutanje temnih ozvezdij v tvojih bokih,
da brsti popje neba drhtečega
za utripajočimi vrati v dušo sveta,
kjer lebde gležnji morja tihega,

ki v njem oba
sva doma

*

srebro tvojih oči
bom s sabo vzel
za temne svode smrti,
z njim naphal si grlo,
da bom nabrekel
od pepelnih pesmi,
z živih resničnostjo,
govorjeno na izust,
eksplodiral v sinje bobnenje,
v črne krpe glasov,
v piš tišine,
ki bo vel skoz opustele stolbe sveta;
zgorele bodo veselja zemljene oči,
vendar se iz razpoklin nebni zrcal
bodo vile brazde spomina
na obstoj ljubezni
in na trpkost tvoje miline

*

molče objeta
v koreninah besed,
sva pod duplinami oči
slišala
bobnenje stvarjenja svetá;
kot prst in drevo
v sebe in v drugega vzeta
sva ena pesem bila:
tišine in šumenja
vodá;
v rjojenje in hlip
vzpeta,
sva eno telo
razžarila iz dvojih moči;
ni še najina koža zgorela,
svet še ne molči

*

če kdaj resnično
konča se najino nehánje
in bosta sopli
duši najini
skoz zогleneli gozd življenja,
potem bo nju nebeškost,
da v oblakih iz pepela zvezd
se bosta utrinjali v vesolja črke tihe,
v misel, zapisano v mrmranje morja,
ki zadeva v najin čas:
vzeta v valovanje svetá,
sva v vsakem nihaju sebe
bila delček neznanskosti, vsegá,
kar se dogaja v bivanju vseh
oblakov, dreves, gorá,
mož in žená

*

verige črnega znoja drse v srce;
žaré zgorevajoči ioni
v srčiki sveta,
ki skriva se za harfo
tvojih ledij;
drse podlahti druga ob drugi,
škipajo prizori
gorjá téga svetá
za mojimi očmi;
s srčiko sveta
prebadam jih, drseč
skoz harfo krvi,
skoz tvoje naročje
v srebrno srce neznanega,
v moritev črno,
vseh ki krvavé,
golčeč molitev,
ki govori,
da z bogom
si nismo isto
vsi